

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/257/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4216209893
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4216209893.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Jarmily Pogranovej, v právnej veci žalobcov: 1. A. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX, 2. A. H.L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. F., obaja v konaní právne zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r. o., so sídlom Bratislava, Šumavská 3, IČO: 36 856 592, proti žalovaným: 1. Y. A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX, 2. I. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX, obaja v konaní právne zastúpení: JUDr. Albína Vágóová, advokátka, so sídlom Dunajská Streda, Ružová 265, o zaplatenie sumy vo výške 995,82 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 15C/363/2016-81 zo dňa 03. júla 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti a vo výroku o nároku na náhradu trov konania **p o t v r d z u j e**.

Žalobcom v 1. a 2. rade **p r i z n á v a** voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Zhora uvedeným rozsudkom Okresný súd Komárno ako súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade sumu 497,91 Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 23.11.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Vo zvyšku žalobu zamietol (II. výrok) a rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (III. výrok). Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na § 107 ods. 1, 2, § 515 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1 prvá veta zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“).

1.2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané a v konaní nesporné, že strany sporu dňa 30.11.2005 ako prenajímatelia uzatvorili nájomnú zmluvu so spoločnosťou T-mobile Slovensko, a.s, nájomcom o prenájme nehnuteľností zapísaných na LV XXXX v k.ú. Y. na obdobie 10 rokov. Nájomné bolo dohodnuté sumou 30 000 Sk a uhrádzané nájomcom na účet žalovaných špecifikovaný v zmluve. Prvoinštančný súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaných o nedostatku ich pasívnej legitímácie dôvodiac tým, že žalobcovia si mohli uplatňovať nájomné od nájomcu. V tejto súvislosti súd poukázal na ustanovenie § 515 OZ a konštatoval, že ak žalovaní prevzali celé nájomné, žalobcovia majú nárok na vyplatenie nájmu v pomere ich spoluvlastníckeho podielu, teda v polovici. Nakoľko bolo v zmluve dojednané platenie nájomného na účet žalovaných, žalobcovia nemajú žiaden dôvod nájomné požadovať od nájomcu a žalovaní mali poukázať polovicu prijatej sumy žalobcom ako spoluvlastníkom a spoluprenajímateľom.

1.3. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru o dôvodnosti žaloby do sumy 497,91 Eur s úrokom z omeškania a vo zvyšnej časti konštatoval premlčanie nároku. Žalovaná suma 995,82 Eur predstavuje bezdôvodné obohatenia, ktoré vzniklo žalovaným prijatím nájomného za roky 2014 a 2015 (2x 497,91€, t.j. 2x polovica ročného nájmu). Z nájomnej zmluvy je zrejmé, že nájomca uhradza nájomné ročne vopred vždy najneskôr do 5. dňa prvého kalendárneho mesiaca príslušného kalendárneho roka, za ktorý sa nájomné platí (čl. IV zmluvy). Súd vychádzal z právneho názoru, že nájomné za rok 2014 mal nájomca uhradiť do 05.01.2014 (piaty deň prvého kalendárneho mesiaca - január príslušného kalendárneho roka -2014 za ktorý sa nájomné platí) a nájomné za rok 2015 do 05.01.2015 (piaty deň prvého kalendárneho mesiaca - január príslušného kalendárneho roka - 2015 za ktorý sa nájomné platí). V uvedené dni nastala splatnosť nájomného. Nestotožnil sa s názorom žalovaných, že nájomné sa uhradza rok vopred, preto splatnosť nájomného za rok 2014 mala nastať v roku 2013 a za rok 2015 v roku 2014. Jazykovým výkladom pojmu „5. dňa prvého kalendárneho mesiaca príslušného kalendárneho roka, za ktorý sa nájomné platí“ dospel k záveru, že sa jedná o rok za ktorý sa nájomné platí, teda rok 2014 a rok 2015. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že nájomné za rok 2014 bolo splatné dňa 05.01.2014 a dňa 06.01.2014 mohli žalobcovia prvýkrát uplatniť právo na zaplatenie, teda od tohto dátumu plynie subjektívna premlčacia doba 2 roky, ktorá uplynula dňa 06.01.2016. Žalobcovia podali žalobu na súd dňa 29.06.2016, teda po uplynutí premlčacej doby, a teda námietka premlčania žalovaných bola v danej časti vznesená dôvodne. Nájomné za rok 2015 bolo splatné dňa 05.01.2015 a dňa 06.01.2015 mohli žalobcovia prvýkrát uplatniť právo na zaplatenie; od tohto dátumu plynula subjektívna premlčacia doba 2 rokov, ktorá uplynula dňa 06.01.2017. Žalobcovia podali žalobu na súd dňa 29.06.2016, teda pred uplynutím premlčacej doby. Žalobcom za omeškание žalovaných s úhradou sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 497,91 Eur vznikol v súlade s § 517 ods. 1, 2 OZ a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. nárok na úrok z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyšší ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky. Žalovaní sa s poukazom na § 563 OZ dostali do omeškania až dňom 23.11.2016, dňom nasledujúcim po doručení žaloby a žalovaní prvého dňa po tom, ako ich o plnenie žalobcovia požiadali (žalobou) neplnili. Vzhľadom na uvedené súd žalobcom priznal úrok z omeškania z prisúdenej sumy od 23.11.2016 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol, pretože vo zvyšnej časti bola dôvodne vznesená námietka premlčania.

1.4. Ku kompenzačnej námietke vznesenej žalovanými v konaní, ktorou žiadali započítať sumu 924,12 Eur tvrdiac, že ide o investície vo forme opráv spoločnej nehnuteľnosti súd uviedol, že žalovaní nepreukázali, že materiál, ktorí zakúpili v predmetnej výške bol skutočne použitý na spoločnú nehnuteľnosť, a teda nie je možné kompenzačnú námietku akceptovať, pretože žalovaní v danom smere neunesli dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia.

1.5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP a vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, pretože strany mali v konaní rovnaký úspech, keď každá bola v konaní úspešná v časti o zaplatenie 497,91 Eur.

2. Vyššie uvedený rozsudok včas podaným odvolaním napadli žalovaní z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b, f, h) CSP a domáhali sa zrušenia rozhodnutia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Boli názoru, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, napadnuté rozhodnutie nie je riadne zdôvodnené, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne vyhodnotil dôkazy, keď ich nehodnotil jednotlivo ani v ich súhrne a dospel tak k zmätočnému rozhodnutiu, odňal im možnosť riadne konať, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Nestotožnili sa s názorom súdu, že nárok žalobcov za rok 2015 nie je premlčaný.

2.2. Namietali tiež neprávny záver súdu v časti vznesenej kompenzačnej námietky z dôvodu neunesenia dôkazného bremena preukázania, že materiál, ktorí zakúpili v tejto výške, skutočne vynaložili na spoločnú nehnuteľnosť. Podľa nich dôkazné bremeno uniesli, pretože predložili listinné dôkazy preukazujúce zakúpenie materiálu, ktorý použili na bežnú opravu a údržbu spoločných nehnuteľností (LV č. XXXX pre k. ú. Y.) so žalobcami, ktorá skutočnosť bola nimi potvrdená a nikým v tomto konaní nevyvrátená. Uviedli, že ak žalobcovia neuznali ich náklady, ktoré si uplatnili na kompenzáciu odporom, mali preukázať, že bežnú údržbu a opravu vykonali oni na nehnuteľnosti v rozsahu, v ktorom uviedli žalovaní.

3. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu uviedli, že s argumentáciou, ktorú uvádzajú žalovaní, sa vysporiadal súd prvej inštancie a rozsudok podľa nich je aj riadne odôvodnený. K splatnosti nájomného v zmysle odvolacích námietok uviedli, že žalovaní interpretujú obsah nájomnej zmluvy, konkrétne splatnosť nájomného účelovo a arbitrárne, v rozpore s princípmi jazykového výkladu. Súd prvej inštancie sa k otázke splatnosti nájomného plnohodnotne vyjadril a odôvodnenie súdu v tomto smere žalovaní nespochybňujú žiadnou relevantnou argumentáciou, iba konštatujú, že s touto nesúhlasia. Ohľadne kompenzačnej námietky sa súd prvej inštancie stručne, ale výstižne vyjadril v ods. 12 na s. 6 rozsudku. Uviedli, že žalovaní síce prezentovali skutkové tvrdenia ohľadne kompenzačnej námietky, avšak tie žiadnym spôsobom nepreukázali. Z listinných dôkazov vyplýva skutočnosť, že veci uvádzané žalovanými boli zakúpené, ale nepreukazujú na čo boli veci použité, dokonca nepreukazujú ani to, že veci boli kúpené žalovanými. Ktokoľvek mohol dané veci kúpiť a použiť. Hoci žalovaní uvádzajú, že daná skutočnosť bola nimi potvrdená, žalobcovia sú toho názoru, že skutočnosť musí byť aj preukázaná, keďže ju žalobcovia spochybňujú. Inými slovami, skutočnosť musí byť potvrdená inak, ako samotnými žalovanými. Namietali, že žalobcovia nie sú povinní vyvracať nepreukázané tvrdenia žalovaných, postačuje, ak ich spochybnia. Ak žalovaní uplatnili kompenzačnú námietku, zaťažuje ich dôkazné bremeno preukázať jej dôvodnosť. Ak dôkazné bremeno neunesli, musia niesť negatívne procesné dôsledky v podobe neprihliadnutia na kompenzačnú námietku. Záverom zdôraznili, že predmetom konania je bezdôvodné obohatenie žalovaných v podobe nevyplatených peňažných prostriedkov žalobcom na základe nájomnej zmluvy. Nie je žiaden dôvod, prečo by sa súd mal nad rámec uplatnenej kompenzačnej námietky zaoberať okolnosťami ako údržba a oprava nehnuteľností a s tým spojenými otázkami ako napr. či bolo potrebné náklady vynaložiť, do akej miery, kto ich vynaložil, či boli vynaložené na bežnú údržbu a opravy alebo na zhodnotenie atď. Vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena žalovanými z hľadiska účelu zakúpených vecí (na čo boli použité), nemal súd dôvod ďalej sa obsahom kompenzačnej námietky zaoberať.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods.1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné. Zamietajúci výrok nebol napadnutý odvolaním, preto nadobudol právoplatnosť.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobcovia voči žalovaným domáhali vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 995,82 Eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že žalobcovia ako prenajímatelia v 1. rade spoločne so žalovanými ako prenajímateľmi v 2. rade, prenajali nájomcovi T-mobile Slovensko, a.s., IČO: 35 705 019, so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, na základe nájomnej zmluvy zo dňa 30.11.2005 pozemok parc. č. XXX/X o výmere 34 m² odčlenený z pozemku parc. č. XXX/X o celkovej výmere 383 m², druh pozemku - zastavaná plocha a nádvorie, ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, okres I., obec Y., kat. úz. Y.. Pozemok bol prenajatý na dobu 10 rokov, od 01.12.2005 do 31.11.2015, výška nájomného bola dojednaná sumou 30 000 Sk (995,85 Eur) ročne s tým, že nájomné nájomca uhradil ročne vopred vždy najneskôr do 5. dňa prvého kalendárneho mesiaca príslušného kalendárneho roka, za ktorý sa nájomné platilo, a to bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov banky na účet prenajímateľov uvedený v predmetnej nájomnej zmluve. Nájomné bolo poukazované na účet žalovaných, ktorí podiel žalobcov týmto nevyplácali. Preto žalobcovia žalobou uplatnili nárok vo výške svojho spoluvlastníckeho podielu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 995,82 Eur, a to za dva roky späť od podania návrhu, t. j. 28.06.2016. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe v časti sumy 497,91 Eur spolu s príslušenstvom vyhovel (t. j. nájomné za rok 2015), pretože nájomné za rok 2015 bolo splatné dňa 05.01.2015 a dňa 06.01.2015 mohli žalobcovia

prvýkrát uplatniť právo na zaplatenie, pričom od tohto dátumu plynie subjektívna premlčacia doba 2 roky, ktorá uplynula 06.01.2017, pričom žalobcovia podali žalobu na súd dňa 29.06.2016, teda pred uplynutím premlčacej doby. Vo zvyšku žalobu zamietol z dôvodu, že nájomné za rok 2014 bolo splatné dňa 05.01.2014 a dňa 06.01.2014 mohli žalobcovia prvýkrát uplatniť právo na zaplatenie, teda od tohto dátumu plynie subjektívna premlčacia lehota 2 roky, ktorá uplynula 06.01.2016. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia podali žalobu na súd dňa 29.06.2016, teda po uplynutí premlčacej doby. Taktiež súd prvej inštancie neprihliadal na žalovanými vznesenú kompenzačnú námietku, keďže v danom smere neunesli dôkazné bremeno.

8. Vzhľadom na právne relevantné odvolacie námietky žalovaných bolo úlohou odvolacieho súdu preskúmať, či došlo k premlčaniu žalobcami uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 497,91 Eur spolu s príslušenstvom - teda nájomného za rok 2015 a či žalovaní v konaní preukázali vynaloženie nákladov v sume 924,12 Eur, ktorú pohľadávku chceli započítať voči pohľadávke žalobcov.

9. Žalovaní v konaní pred súdom prvej inštancie tvrdili, že čl. IV bod 2 nájomnej zmluvy v znení: „Nájomné nájomca uhrádza ročne vopred vždy najneskôr do 5. dňa prvého kalendárneho mesiaca príslušného kalendárneho roka za ktorý sa nájomné platí, a to bezhotovostným prevodom peňažných prostriedkov prostredníctvom banky na účet prenajímateľov uvedený v záhlaví tejto zmluvy“; sa má vykladať tak, že nájomné za rok 2015 vo výške 30 000 Sk bol splatný k 05.01.2014, ktorý nárok žalobcovia v 1. a 2. rade premlčali, pokiaľ žalobu podali 29.06.2016. Odvolací súd v tomto smere považuje za potrebné uviesť, že sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v bode 11 napadnutého rozsudku. Na zdôraznenie správnosti tých záverov uvádza, že keby sa splatnosť nájomného riadila od počiatku vyššie uvedeným výkladom žalovaných, potom by to znamenalo, že aj nájom za rok 2006 by bol splatný k 05.01.2005, čo by bolo v rozpore s logikou, keď nájomná zmluva bola uzatvorená dňa 30.11.2005 a nie je možné dohodnúť splatnosť nájmu späť do minulosti. Keďže žalovaní neuviedli iné právne významné námietky vo vzťahu k premlčaniu nájomného za rok 2015, odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o uloženej povinnosti žalovaným zaplatiť žalobcom sumu 497,91 Eur spolu s príslušenstvom za vecne správne.

10. K názoru odvolateľov vo vzťahu k uplatnenej kompenzačnej námietke v tom, že uniesli dôkazné bremeno predložením listinných dôkazov o zakúpení materiálu použitého na bežnú opravu a údržbu spoločných nehnuteľností, čo ani žalobcovia nevyvrátili odvolací súd poukazuje, že dokazovanie je zákonom upravený postup súdu, ako aj účastníkov konania, na základe ktorého súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania. V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov. Skutkové poznatky sú tie, ktoré nám podávajú informáciu o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok. Súd je subjektom, ktorý určuje, čo sa bude dokazovať, ako bude dokazovanie prebiehať, ktoré skutočnosti bude považovať za preukázané a ktoré dôkazy vykoná. Významné povinnosti patria v rámci dokazovania aj účastníkom konania. Dokazovanie v sporovom konaní je naďalej ovládané prejednacou zásadou. Rozdiel v porovnaní s Občianskym súdnym poriadkom je v tom, že Civilný sporový poriadok zvyšuje procesnú zodpovednosť strán v dokazovaní a obmedzuje aktivitu súdu pri navrhovaní, a teda aj vykonávaní dôkazov. Napriek tomu treba zdôrazniť, že sudca sa nestáva pasívnym arbitrom, ktorý je pri zisťovaní skutkového stavu odkázaný na tvrdenia a dôkazné návrhy strán. Hlavným rozlišovacím kritériom je miera spolupodieľania sa súdu pri navrhovaní dôkazov, čím je do istej miery modifikovaná aj miera procesnej zodpovednosti strán za navrhovanie dôkazov. Kým pri klasických sporoch súd nemôže dôkazy navrhovať zásadne nikdy (výnimky sú v § 185 ods. 2 a 3), pri sporoch s ochranou slabšej strany súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré strana nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. V mimosporových konaniach môže súd vykonať aj iné ako účastníkom navrhnuté dôkazy. Ak je potrebné, aby účastníci doplnili niektoré skutkové tvrdenia, súd ich k tomu vyzve (§ 150 ods. 2). Pri zisťovaní skutkového deja súd teda nepracuje len so skutkovým materiálom, ktorý mu strany predložia. Súd môže strany požiadať aj o ďalšie skutkové tvrdenia, avšak len pokiaľ smerujú k zisteniu podstatných a rozhodujúcich skutočností. Súd však nesmie vyšetrovať a pátrať po skutkových tvrdeniach a nahrádzať aktivitu a procesnú zodpovednosť strán. Takým postupom by sa vystavil riziku porušenia rovnosti strán. Uvedené ustanovenie tak zmierňuje pomerne striktnu nastavenú prejednaciu zásadu a znemožňuje účastníkom limitovať súd len svojimi tvrdeniami, pokiaľ súd nemá jasno v podstatných a rozhodujúcich skutočnostiach.

11. Spornou skutočnosťou v konaní bolo, či žalovaní vynaložili sumu 924,12 Eur na účely vykonania opráv na spoločnej nehnuteľnosti titulom vznesenej kompenzačnej námietky. Odvolací súd mal z obsahu spisu preukázané, že žalovaní súdu prvej inštancie preložili pokladničné bloky (č. I. 49) spolu v hodnote 924,12 Eur za nákup žľabu, háku, 2 okien a lemovania. Žalobcovia výslovne namietali, že predložené pokladničné doklady nepreukazujú, že boli zakúpené žalovanými a ani že tieto veci boli použité na opravy spoločnej nehnuteľnosti; preukazujú, iba ich zakúpenie a odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie (bod 12 napadnutého rozsudku), že žalovaní v tomto smere neunesli dôkazné bremeno, a preto na kompenzačnú námietku neprihliadal. Nakoľko žalobcovia vo vyjadrení zo dňa 25.04.2017 oproti kompenzačnej námietke vzniesli námietku nepreukázania sporného skutkového tvrdenia o použití zakúpených vecí na spoločnú nehnuteľnosť (a taktiež aj právneho tvrdenia, že išlo o údržbu a bežné opravy a nie o zhodnotenie nehnuteľnosti), bolo na žalovaných dôkazné bremeno preukázania ich skutkového tvrdenia (že sa niečo stalo), keď v zásade ich (aj) zaťažovalo dôkazné bremeno pri uplatnení si kompenzačnej námietky.

12. Rovnako správny považoval odvolací súd aj výrok o nároku na náhradu trov konania, o ktorom súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, keď úspech sporových strán bol v konaní rovnaký, nakoľko neúspech žalobcov v rozsahu 50 % predstavuje úspech žalovaných v rozsahu 50 %.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené podstatné dôvody, odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciate tohto rozsudku a rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti ako aj výroku o nároku na náhradu trov ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešným žalobcom v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).